

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **B., a. s., H.**, proti žalovanému **C. D. C. P. S., B.**, zastúpenému advokátskou kanceláriou R. – S., s. r. o., konateľ JUDr. M. R., advokát, B., o zaplatenie sumy **342 420,97 Eur (10 315 774,-- Sk)**, o návrhu **Slovenskej republiky – Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, Bratislava, Mierová 19**, zastúpenej JUDr. M. K., advokátom so sídlom v B., na vstup do konania ako vedľajší účastník na strane žalovaného, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky **p r i p ú ť a** vstup Slovenskej republiky – Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného.

O d ô v o d n e n i e :

Uznesením zo dňa 21. mája 2008 sp. zn. 3 Obo 2/2007 Najvyšší súd Slovenskej republiky zamietol návrh Slovenskej republiky – Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky na vstup do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného s poukazom na nesplnenie podmienok, uvedených v § 93 ods. 1 O. s. p.

Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom IV ÚS 60/2010-66 zo dňa 20. januára 2011 vyslovil, že Najvyšší súd Slovenskej republiky uvedeným uznesením porušil základné právo Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 obo 2/2007 z 21. mája 2008 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V odôvodnení nálezu Ústavný súd Slovenskej republiky poukázal na ustanovenie § 93 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je. V zmysle § 93 ods. 3 O. s. p. vedľajší účastník do konania vstúpi buď z vlastného podnetu, alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účasti súd rozhodne len na návrh, t.j. vtedy, ak niektorý z účastníkov (resp. iný vedľajší účastník) namietne neprípustnosť vstupu vedľajšieho účastníka do konania. Súd z vlastnej iniciatívy túto otázku neskúma, ak nebola námietka neprípustnosti vznesená, je tretia osoba vedľajším účastníkom bez ďalšieho.

Právny záujem na výsledku konania, ak podmienka možnosti vstupu do konania v pozícii vedľajšieho účastníka konania na strane niektorého z účastníkov konania nie je v Občianskom súdnom poriadku bližšie definovaný, t.j. zákonodarca ponechal na úvahe súdu, ako bude tento pojem v jednotlivých individuálne určených prípadoch vykladať a aplikovať. Úvaha súdu pri interpretácii tohto pojmu nie je ale neobmedzená, musí totiž rešpektovať podstatu a zmysel vedľajšieho účasti v kontexte s obsahom a rozsahom ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu (čl. 46 a nasl. ústavy) a tiež práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s ústavnými princípmi.

O právny záujem ide spravidla vtedy, ak rozhodnutím vo veci môže byť dotknuté právne postavenie vedľajšieho účastníka, jeho práva a povinnosti, vyplývajúce z hmotného práva. Právny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku konania nemožno spájať len s tým, že vedľajší účastník bude dotknutý výrokom rozhodnutia, ale aj zisťovaním skutkového a právneho stavu, od ktorého závisí výsledok konania.

Podľa § 127 ods. 2 ústavy, ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa čl. 127 ods. 1 a je jeho obligatórnou povinnosťou zrušiť také opatrenie alebo zásah. Čl. 127 ods. 2 ústavy zveruje ústavnému súdu fakultatívnu právomoc zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak, sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Na základe čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde v danom prípade napriek tomu, že konanie sp. zn. 3 Obo 2/2007 je právoplatne skončené, považoval ústavný súd za potrebné nielen zrušiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ale mu aj vec vrátiť na ďalšie konanie, v ktorom bude viazaný právnymi názormi ústavného súdu, vyslovenými v náleze (§ 56 ods. 3 písm. b/ a ods. 6 zákona o ústavnom súde). Dôvodom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že na najvyššom súde prebieha v predmetnej veci dovolacie konanie (sp. zn. 1 Obdo/V/6/2010) na základe dovolania, podaného žalobcom, pričom obsah nálezu ústavného súdu môže byť právne relevantný aj pre toto konanie, a tiež to, že zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že rozhodovacia prax všeobecných súdov, vrátane najvyššieho súdu, je v druhovo rovnakých otázkach rozdielna.

Najvyšší súd Slovenskej republiky opätovne prejednal návrh Slovenskej republiky – Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky na vstup do predmetného konania a po posúdení právneho záujmu uvedeného subjektu na výsledku konania v zmysle právneho názoru ústavného súdu rozhodol tak, že jeho vstup do konania pripúšťa.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 31. mája 2011

JUDr. Viera Pepelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová